

at der ikke vil blive skænket megen ren Kaffe under denne Forhandling.

Formanden (Rabbe): Det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds har begjæret Ordet for tredje Gang for en kort Bemærkning. Hvis Thinget ikke har Noget imod det (Ophold), har det ærede Medlem Ordet.

N. P. Jensen: Jeg var en Gang tilstede i et Selskab, hvor der skulde spilles Kort, og der skulde blandt andet ogsaa spilles Boston. Jeg kjendte ikke dette Spil og satte mig hen for at se paa det. Jeg saae i lang Tid paa det, og saa sagde jeg til en af de Spillende: Det er et løjerligt Spil, jeg forstaaer ikke det Mindste deraf, vil De ikke i Korthed meddele mig Reglerne for Spillet? Hertil svarede han: Vi spille Whist. Det Spil forstaaer jeg grumme godt, og da jeg fik det at vide, forstod jeg det Hele. Jeg tror, at det gaar paa samme Maade, naar man hører paa en Forhandling under en bestemt given Forudsætning. Det ærede Medlem for Københavns Amts 5te Valgkreds er hele Liden gaaet ud fra, at jeg havde en bestemt Hensigt og talte om noget Bestemt, og at mine Udtalelser skulde referere sig til visse Ting, der vare fæste, og i Genhold hertil tillod han sig at fortolke mine Ord, som han mente, det var rigtigt og forstaaeligt. Nu tillader jeg mig at tro, at Enhver er sine egne Ords bedste Fortolker. Jeg har sagt, og jeg gjentager det, at, ved hvad jeg udtalte forleden og idag, har jeg ikke villet gaa ind paa Enkelthederne ved den Affædigelse i Armeen, der er bleven omtalt (Holstein: Det er der Ingen, der har sagt). Tillader det ærede Medlem mig at tale videre uden at afbryde mig. Jeg gjentager det, jeg har ikke villet sige Nogetsomhelst, der stod i direkte Berøring med den stedsfundne Affædigelse. Hvis man imidlertid tror, at jeg har villet udtale Noget derved, kommer man absolut til at lægge en anden Fortolkning ind i mine Ord end den, jeg selv har villet lægge dertil. Jeg skal gjentage, hvad mit Udgangspunkt var, og jeg skal ikke atter komme tilbage dertil: den første Gang, jeg havde Ordet, sagde jeg, efter at have udtalt mit Ønske om, at der blev værnnet om Officerkorpsets diskretionære Ret til Afgjørelse af Lovstøpninger mellem Officererne, at, hvis man nu ikke vilde indrømme dem denne Ret, var der ikke Andet for at gjøre end at henvende sig til Lovgivningsmagten. Det ærede Medlem for Københavns Amts 5te Valgkreds afbrød mig den Gang ved at sige, at denne Sag var afgjort. Det Selvsamme sagde han idag, fordi han troede, at det Spørgsmaal, jeg vilde have afgjort paa dette Omraade, var, om Dueller vare tilladelige eller ikke. Det var, ikke Sagen, deri ligger Misforstaaelsen; jeg gjentager det, det var en Ting, som jeg tog med som en Ting à part.

For mig var Hovedsagen, at det var ønskeligt, om vi fik en Reskret, hvorved vi blandt Andet opnaaede det, at vi fik en nogenlunde ensartet Afgjørelse paa nogenlunde analoge Sager. Jeg haaber nu at have givet en saadan Forklaring, at der ingen Misforstaaelse kan være, og jeg tror ogsaa, at det ærede Medlem for Københavns Amts 5te Valgkreds efter den Udtalelse, jeg kom med før, kunde have været tilhiøielig til at forstaa mig saaledes. Jeg har hverken igaar eller idag villet indlade mig paa at fremsætte noget Forsvar for Dueller, jeg har slet ikke villet tale om Dueller eller om Straffelovens § 208 eller om, hvorvidt Militære gif straffri, naar de duellerede. Naar det ærede Medlem tror det, tager han fuldstændig fejl. Jeg vil imidlertid bede ærede Medlemmer overveie, om der dog ikke i det Hele taget ved Siden af de stærke Udtalelser, som det ærede Medlem fremsatte, om det Forbryderiske, der skulde ligge i Dueller, i den offentlige Mening er en anden Opfattelse af dette Spørgsmaal. Der er jo intet Mennekte, der falder paa, at betragte en Mand, fordi han bliver idømt Fængsel for en Presseforseelse, for mindre i Stand til at komme i det gode Selskab. Til en vis Grad gaar det med Dueller paa samme Maade. Der er den Opfattelse af disse Ting i den offentlige Mening, at, uagtet Lovens stempler dem som forbryderiske, saa betragter man dem dog paa en anden Maade (Holstein: Det gode Selskab har ikke Noget dermed at gjøre). Det vil jeg dog fastholde, at der i den almindelige Bevidsthed er en Opfattelse, som man har Lov til at tage Hensyn til, og jeg tror, at, da man i Folkethinget diskuterede Straffelovens § 208, tog man Hensyn til denne Opfattelse, idet man fuldstændig brød Staven over de Bestemmelser, der vare gjældende i Forordning af 17de Marts 1741. Jeg gjentager, at jeg har hverken igaar eller idag villet føre et Forsvar her i Thinget for Noget, som maatte stemples som Forbrydelse, men det er det, som det ærede Medlem tror, at jeg har gjort. Naar det ærede Medlem sluttelig var saa venlig at levere en Undskyldning for min Optræden i Hensynet til Krigsministeren, kan jeg ikke modtage den. Han sagde, at han gjerne skulde indrømme, at jeg ikke havde talt om Sagen, fordi det kunde være farlig for min Stilling som Embedsmand (Afbrydelse af Holstein). Det ærede Medlem sagde, at det maatte var derfor, jeg havde sagt, at jeg ikke havde talt om Sagen. (Holstein: Benskab mod Ministeriet, tror jeg var det Udtryk jeg brugte). Det er meget vanskeligt at besvare det ærede Medlems Afbrydelsen, og hvis det ærede Medlem vil være saa venlig at tage Ordet efter mig og undlade at afbryde mig nu, vil jeg være meget glad. Jeg tror, at det ærede Medlem endte med at sige, at han, efter at have undersøgt Rigsdagstibenden, skulde være villig til at indrømme, at jeg ikke havde talt om Sagen, og at han kunde tænke sig, at jeg paa Grund af min